

Мишеня, яке хотіло торкнутись Місяця (казка)

Брати Деменки

У старому саду за містом, де яблуками пахло майже цілий рік, жило маленьке мишеня на ім'я Тимко. Він мешкав у дуплі старої яблуні разом із бабусею-мишкою, яка в'язала шкарпетки з м'якої пряжі й розповідала історії про зорі.

Щоночі Тимко дивився у небо і мріяв:

— От би хоч раз торкнутися Місяця! Він такий круглий... ніби головка сиру! Напевно, він м'який і теплий, як ковдра.

— Місяць — то не сир, мій любчику, — лагідно усміхалась бабуся. — Але якщо ти колись до нього торкнешся — розкажеш, який він на дотик.

Тимко вирішив: "Я мушу дотягнутися до нього, хоч трохи!"

Наступного дня він почав будувати... вежу з речей, які знаходив у саду: шишки, гілочки, покинуті іграшки, уламки старої лійки, порожні коробки з-під чаю. До нього приєдналися друзі: борсучок Марко, який тягнув старе дзеркало, і навіть їжачок Шипко, що копирсався в коробках і допомагав зміцнювати фундамент вежі, аби вона не впала.

Вежа росла. І, коли вона стала вищою за паркан і навіть за дах старої хати, Тимко виліз на самий вершечок.

— Місяцю! — крикнув він. — Я тут!

Місяць був ще далеченько. Але здавалося, ніби він зупинився в небі, прислухаючись.

— Я не можу тебе торкнутись... але я так тебе люблю! — шепнуло мишеня.

У відповідь небо трохи посвітлішало, а вишневі квіти, які ще тримались на гілках, раптом засяяли сріблом.

І в ту мить Тимко зрозумів: іноді мрія — це не про те, щоб *торкнутись*, а про те, щоб *відчути*.

Коли він повернувся додому, бабуся вже чекала його з теплим пледом і гарячим ромашковим чаєм.

— Ти таки полетів, любчику? — запитала вона з усмішкою.

— Майже, — прошепотів він, загорнувшись у плед. — Але я побачив Місяць зовсім близько. І знаєш що? Він справді схожий на сир... але більше — на диво.

Він притулився до бабусі й тихо додав:

— Дякую, що завжди вірила в мої мрії. Без тебе я б ніколи не збудував свою вежу.